

Magyar elnökség és prioritások

2011. januárjától elindul az Európai Unió magyar elnökségének tevékenysége. 2010 októberében az Európai Kulturális Fővárosban, Pécsen tett látogatásuk során Orbán Viktor és José Manuel Barroso „igen ambíciózus” magyar elnökségi programról beszéltek,¹ de novemberben az Orbán-kormány felre kellett tennie két korábbi prioritását, a vízgazdálkodást és a kulturális diverzitás kérdését, hiszen az euró válsága, az ezzel kapcsolatos bonyolult alapszerződés-módosítás és az euró válságkezelési mechanizmusa átírta a napirendi pontokat. A *szociális ügyekben* azok előkészületei során arról volt szó, hogy az elnökség tabukat szándékozik megdönteni, és foglalkozni kíván Európa demográfiai válságával, a családpolitikával, a gyermekszegénység elleni küzdelemmel, valamint áttörést szeretne elérni a romák társadalmi befogadása terén. Mint ismert, a magyar elnökség programja szorosan követi azt a közös 18 hónapos tervet, amit Magyarország még az előző kormány idején Spanyolországgal és Belgiummal közösen jegyzett az új „trió” soros elnökségi formában. Ezek a hivatalos prioritások a következők:

- **Növekedés, munkahelyek és társadalmi befogadása:** az Európai Szemeszter elindítása, aminek keretében a tagállamok egymás költségvetési terveit vizsgálják; a maastrichti kritériumok által fémjelzett Stabilitási és Növekedési Paktum felülvizsgálata, állandó válságkezelési és megelőzési mechanizmus kidolgozása.
- **Erősebb Európa:** A Közös Agrárpolitika (KAP) jövőjének megvitatása, a Kohéziós politika jövőjének megvitatása és esetleges szembeállítása Európa globális versenyképességével, egységes európai energiapolitika.
- **Polgárbarát Unió:** Az európai menekült-státusz kidolgozása, a bel- és igazságügyi együttműködés megerősítése a Stockholmi Program keretében. Kiemelt kérdés a szervezett bűnözés és cyberbűnözés elleni harc. Fontos az Alapvető Jogok Chartájának beemelése az Lisszaboni Szerződésbe és az Önkéntesség Európai Éve.
- **EU bővítés és külpolitika:** A bővítéspolitika újbóli lendületbe hozatala, a horvát csatlakozási tárgyalások lehetőség szerinti lezárása, az Európai Külügyi Szolgálat tényleges működőképessé tétele, a Keleti Partnerség előremozdítása hat közvetlen szomszédal.

Ez alapján ma még nem látszik, mi fog történni ténylegesen és a diplomáción túl azokban a kérdések-

ben, amik a hazai szociális ügyeket érintik: mi lesz a sorsa a családpolitika és gyermekszegénység elleni küzdelem területén mindeddig építkező kiemelt programnak, a Biztos Kezdetnek, hogy csak egyet említek az elmúlt évek programjai közül. Mi fog jó gyakorlatnak, EU-konform kezdeményezésnek minősülni e téren? Egyáltalán szempont lesz-e ez? Összemérhetőek lesznek-e és milyen mércével?

Vegyünk szemügyre közelebbről – terjedelmi korlátok miatt – csak egyetlen területet, a folyamatosan megújulni kényszerülő oktatási szektort, amely a romák társadalmi befogadása terén tett elnökségi szándéknyilatkozatokból következően alapkö és kulcskérdés. Mit várhatunk?

Egyik mostani lapszámunkban megjelenő, az iskolaelhagyást megakadályozó sikeres programokat bemutató európai kitekintésű tanulmányunkban, hazánk mint egy aktív deszegregációs *politikát* folytató ország szerepel. Véletlen-e, hogy nem deszegregációs *gyakorlatot* folytató országról szól a cikk? A hazai civil jogvédő szervezetek, és ezen a területen aktív ügyvédek tapasztalatai, a képviselt ügyek sajtóhírei azt támasztják alá, hogy a politikai szándék és a helyi, napi gyakorlatok, rutin nem esnek egybe. A helyzet megváltozásáért, az oktatási ügyekért felelős minisztérium egy oktatáskutató intézettel és egy roma oktatásban tevékenykedő civil szervezettel közösen anyagi és szakértői segítség nyújtásával támogatta a szakmailag helyesnek vélt utat: az integrált oktatás fejlesztését. *„Az Európai Strukturális Alap kiegészítő pénzügyi támogatásával finanszírozott projektek a magyar hatóságok szerint hozzájárultak az iskolarendszerben tapasztalható szegregáció csökkentéséhez”* – értékel a tanulmány. Kérdés, milyen mértékben, mennyire hathatósan és milyen távon.

A tanulmányban egyébként felmerülő valamennyi szempontnak, jó gyakorlatnak, stratégiának – úgymint szülőképzés, minőségi korai fejlesztés-iskolaelőkészítés, pozitív diszkrimináció, rövidebb ciklusú szakiskolai képzés, rugalmas tanulási utak etc. –, létezik európai dimenziója, és ez „csupán” az oktatásnak egy szűk szelete.

Meglátjuk, létezik-e magyar (elnökségi) dimenziója is.

Gy.É.

¹ EurActiv.hu 2010.10.12.